
2.

Lekce klavíru

Wendy čekala před domovními dveřmi své učitelky klavíru, svírala noty a snažila se potlačit napjaté chvění, které před lekcemi cítila.

„Windy! Pojď dál, pojď dál!“ Drobná, elegantně oblečená žena zprudka otevřela dveře a zářivě se na Wendy usmála. Hluboko posazené oči rámovala silná černá linka a celá síť vrásek.

Paní Mendelovichová mluvila s ruským přízvukem. Na krk si dnes uvázala ozdobný červený šátek a stříbřité vlasy měla jako obvykle sčesané do pevného banánu. Chodila elegantně, s dokonale rovnými zády; Wendy odjakživa připomínala stárnoucí balerínu.

Paní Mendelovichová změnila svůj obývací pokoj v klavírní studio: stála tu hned dvě fortepiana a vyplňovala místnost jako dvě černá závodní auta v garáži.

„Mám úžasné správy,“ prohlásila paní Mendelovichová, když si Wendy sedla k jednomu z klavírů.

Wendy okamžitě znervózněla. „Windy, miláčku, tvoje pšehrávka byla sukses! Vybrali tě, pojedíš do Oxfordu na Mezinárodní soutěž mladých klavírních virtuosů!“

Wendy se zatočila hlava, jako by najednou hleděla na paní Mendelovichovou z výšky, jako z provazolezeckého lana. Slova „mezinárodní soutěž klavírních virtuosů“ zněla strašně důležitě.

„Jsi ráda?“

„Jo, asi jo.“

Wendy si představila, jak zareagují její rodiče, až se to dozvědí. Jejímu otci maličko zrůžoví tvář. Už už se zešíroka, hloupě usměje – na poslední chvíli se ale vzpamatuje a nahradí ten výraz skromnějším a vhodnějším uznalým pohledem. Její matka rádoby nenápadně vystaví informaci o soutěži u svého manikurního stolku v salonu Happy Nails, aby mohla všem svým zákazníkům vykládat o své nadané dceři, která je „jedna z nejlepších mladých pianistek v celé zemi! Teď zrovna jede soutěžit do Anglie!“ Rodiče budou nadšení. A taky ji v příštích několika týdnech budou neustále honit, aby víc cvičila.

„Přej si vyhrát,“ řekne matka.

„*Tohle místo zahraj ještě jednou,*“ bude ji napomínat otec, který bude tajně poslouchat, jak Wendy cvičí. „*Zní to rozházeně. Ještě jednou. Ne, ne. To pořád není ono. Na, poslechni si, jak to na tomhle CD hraje Lang Lang. A ty můžeš být stejně perfektní, stačí dostatečně cvičit.*“

Wendin otec hluboce obdivoval klavíristu Lang Langa a často jí připomínal, že Lang Lang měl svůj první veřejný recitál ve věku pěti let; že Lang Lang a jeho otec spolu žili v maličkém stísněném bytě a hodně vytrpěli, aby Lang Lang mohl v Pekingu studovat hudbu; že Lang Lang je tak vděčný své rodině – a hlavně svému otci – že ho nechal, aby s ním vystoupil v Carnegie Hall.

„Ale tati, i kdybych se jednou dostala do Carnegie

Hall, tak ty bys se mnou vystoupit nemohl, protože se neučíš na nic hrát.“

„V mém případě je už pozdě,“ odpověděl otec. „Na to už jsem starý. Ale co chci říct – že Lang Lang je skvělý chlapec. Skvělý syn.“

„To mě mrzí, že jsem tak neuspokojivá dcera.“

„Ještě mě překvapíš,“ řekl. „Máš v sobě velikost. Tvoje matka a já jsme hodně obětovali, ale jednou na tebe budeme moc pyšní.“

„Ming Fong a Gary budou taky soutěžit,“ pokračovala paní Mendelovichová a vytrhla tak Wendy z myšlenek. „Jsem chrovně pyšná na svoje nejlepší studenty!“

Ming Fong byla také v deváté třídě a její matka, paní Chenová, pracovala s Wendinou matkou v salonu. Obě ženy se sice na pracovišti přátelily, ale to byla jen zástěrka pro vzájemné soupeření. Následkem toho Wendy každou chvíli slyšela něco o Ming Fong a jejích úspěších. Ming Fong měla samé jedničky („Ani jedinou dvojku! Samé jedničky!“). Ming Fong nikdy neztrácela čas koukáním na televizi. Ming Fong vždycky rodičům s radostí pomáhala a vyjadřovala jim pokorně svou vděčnost. Na rozdíl od Wendy, která se v Americe narodila, Ming Fong sem přijela teprve před pár lety, ale její angličtina je výborná a každou chvíli svým rodičům pomáhá při jednání s nemocnicemi, školami, zaměstnavateli a s Registrem motorových vozidel. Z obou dívek vyhrála Wendy víc klavírních soutěží, ale Ming Fong jí hodně šlapala na paty a často se umísťovala druhá. Wendy znervózňovalo, že Ming Fong často přistihla, jak ji sleduje, jako by pozorovala její chování a něco počítala; jako by se snažila ji buď napodobit, nebo jí ztížit cestu k cíli.

„Páni,“ řekla Wendy; nic víc ji nenapadlo, když si

představila, že pocestuje do Anglie s Ming Fong, Garym a svou učitelkou klavíru. „To jsme se kvalifikovali všichni tři?“

„Soutěžní nachrávky mých studentů byly podle poroty skvělé. To je samosřejmě pro mě veliká, veliká čest jako pro vaši učitelku.“

Wendy povzdechla a pokusila se usmát. Cítila se velice poctěná, ale ještě víc se bála.

Po hodině seděla Wendy na verandě domu paní Mendelovichové a čekala, až ji maminka vyzvedne. Nad ní se mračila břídlíčně šedá lednová obloha. Wendy se dívala, jak dvě holčičky v bundách táhnou sáně po zledovatělém chodníku a za nimi běží malý pes. Kdoví proč záviděla těm holčičkám i tomu psovi.

Vytáhla z batohu mobil a zavolala Gildě.

„Gilda Joyceová, prosím?“

„Proč se hlásíš takhle? Víš přece, že jsem to já.“

„Tohle je můj pracovní telefon, Wendy. Co kdyby to byl nějaký klient, který potřebuje pomoci s duchy? Krom toho, zrovna mám co dělat.“

„A co děláš?“

„Koukám na reprízu *Za pět minut dvanáct*.“

Wendy si přála, aby mohla sedět vedle Gildy se sáčkem chipsů v ruce a nedělat vůbec nic, jen koukat na přihlouplý televizní pořad, který už několikrát viděla. Gilda vždycky dělala několik věcí najednou, ale nějak si dokázala najít čas na takové věci, jako bylo koukání na televizi a čtení knížek, které neměly se školou nic společného. Pravda, ani zdaleka neměla tak jednotvárné známky, jako byly Wendiny samé jedničky.

„Nebudeš tomu věřit,“ začala Wendy, jako by se jí ani

nechtělo svěřit se s novinkou, ze které by měla být nadšená, „ale dostala jsem se do tý klavírní soutěže, co jsem ti o ní říkala.“

„Do té mezinárodní?“

„Za pár týdnů budu v Anglii.“

Chvilku bylo ticho, protože Gilda byla z té zprávy tak rozčilená, že seskočila z pohovky a začala přecházet sem a tam.

„Kecáš.“

„Nekecám.“

„Tak proč neskáčeš a neječíš radostí? Wendy, to je fantazie!“

Wendy si přála, aby dokázala být stejně nadšená jako Gilda. Z nějakého důvodu se jí stahovalo hrdlo – jako podivný stesk po domově. Připomínalo jí to pocit, co měla první den letního tábora.

„Ty máš takovou kliku!“

„To není klika; celý rok jsem cvičila.“

„To je fakt. Cvičila jsi, i když jsem dělala, co jsem mohla, abych tě od toho odradila.“ Gilda často volala v době, kdy Wendy obvykle cvičila, aby jí sdělila, co právě dávají v televizi, nebo aby jí poradila, že si má dát pauzu „v zájmu duševního zdraví“. Občas se bez pozvání objevila u Wendy doma a nabídla se jako „živé publikum ve studiu“.

„Wendy, já se nemůžu dočkat! Víš přece, že jsem vždycky chtěla jet do Anglie!“ Gilda měla v plánu mnoho různých kariér, z nichž ta nejnovější byla stát se spisovatelkou a žít buď ve stísněném a špatně osvětleném bytě v Londýně, nebo ve vznešeném anglickém sídle plném duchů. Knížky, které jí budou vycházet, se všechny budou zakládat na skutečných bizarních a krajně ne-

bezpečných záhadách, které vyřeší ve skutečném životě.

„Gildo, já myslím, že pořadatelé té soutěže nebudou platit letenky kamarádkám, co se chtějí svést se mnou.“

„Ale ty přece nemůžeš jet beze mě, Wendy. To prostě nejde.“

„Věř mi, že já bych byla taky ráda, kdybys mohla jet. Ale pochybuju, že by tvoje maminka mohla takhle z ničeho nic zaplatit letenku. Já vlastně pochybuju i o tom, že si něco takového budou moct dovolit moji rodiče. Asi budu muset cestovat s paní Mendelovichovou, s Garym a Ming Fong.“

„Já na nějaký způsob, jak se tam dostat, přijdu,“ trvala na svém Gilda. „Když už poletíš za tu velkou louži, budeš potřebovat mou pomoc.“

„A na co ji budu potřebovat?“

„Nerozumíš Angličanům, nevíš, jak se chovají.“

„A ty jo?“

„Já čtu romány, Wendy. Vím všechno o čaji a lívanečkách a o párkách s kaší a tak vůbec. Například když jsi v Anglii a hledáš výtah, zeptáš se: ‚Kde je zdviž?‘“

„No to máš pravdu, jak bych se mohla zúčastnit klavírní soutěže, když nevím nic o anglických výtazích ani o historii čaje s lívanečkama.“

„A taky budeš potřebovat někoho, kdo by ti mezi vším tím cvičením zlepšoval náladu. Víš přece, jak jsi vždycky nevrlá.“

Wendy vstala, protože auto její matky právě zastavovalo před domem paní Mendelovichové. „Gildo, jestli se ti líbí hrát si na to, že se mnou jedeš do Oxfordu, tak prosím.“ Ale Wendy musela v duchu přiznat, že jestli existuje někdo, kdo by *mohl* najít nějaký způsob, jak se takhle narychlo dostat do Anglie, je to Gilda.